

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného, ve věci

žalobkyně

R. B.

narozena dne ...

bytem ...

zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem

sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalovanému

**Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2015, č.j. MV-101118-3/SO-2015,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 26. 3. 2015, č.j. OAM-24930-28/DP-2011, ve věci žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Dne 5. 11. 2010 požádala žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42a zákona o pobytu cizinců za účelem společného soužití rodiny na území. Nositelem oprávnění ke sloučení rodiny byl její otec, který v České republice pobýval na základě povolení k trvalému pobytu. Dále na území žili sourozenci žalobkyně a její matka, kteří rovněž zažádali o dlouhodobý pobyt. V roce 2012 ministerstvo žádost žalobkyně poprvé zamítlo, neboť i přes výzvu nedoložila zákonem stanovené náležitosti k žádosti. Žalobkyně podala po uplynutí zákonné lhůty proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl jako opožděné. Současně však žalovaný shledal, že byly dány důvody pro přezkoumání rozhodnutí a z tohoto důvodu ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutí ministerstva zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.
4. Prvoinstančním rozhodnutím ministerstvo žádost žalobkyně opět zamítlo, a to dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu. Současně se ministerstvo zabývalo i důsledky rozhodnutí ve vztahu k jeho přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a Úmluvy o právech dítěte, přičemž dospělo k závěru, že rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Rozhodnutí bylo vypraveno dne 31. 3. 2015 a zásilka byla ministerstvu vrácena dne 16. 4. 2015 s poznámkou poštovního doručovatele, že je adresát odstěhován.
5. Dne 2. 4. 2015 se žalobkyně osobně dostavila k ministerstvu, kde si převzala prvoinstanční rozhodnutí a též den proti němu podala blanketní odvolání, ve kterém sdělila, že odvolání v nejbližší době doplní a odůvodnění dodá v přiměřené lhůtě. Jelikož svému slibu žalobkyně nedostála, byla dne 28. 4. 2015 vyzvána k odstranění vad odvolání, tj. k doplnění odvolání, a to do tří dnů od doručení výzvy. Výzva zasláná na adresu místa hlášeného pobytu žalobkyně se však opět vrátila zpět s prohlášením poštovního doručovatele, že je adresát odstěhován. Z tohoto důvodu přistoupilo ministerstvo k doručení výzvy na základě § 25 správního řádu veřejnou vyhláškou. Ta byla vyvěšena dne 1. 6. 2015 a sejmuta dne 17. 6. 2015. Žalobkyně své odvolání nedoplnila.
6. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně, konstatoval, že nebyly doloženy doklady prokazující splnění podmínek k pobytu, a to ani na základě výzvy ministerstva k odstranění vad žádosti. Důvodem zamítnutí žádosti je

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

konkrétně nedoložení příjmu rodiny v souladu s podmínkami dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyni přitom byla v průběhu řízení poskytnuta dostatečně dlouhá doba k odstranění vad žádosti. Ministerstvo se rovněž vypořádalo i s přiměřeností dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ta sice v České republice pobývala od roku 2009 společně s otcem, který zde má povolen trvalý pobyt, matkou a dvěma sourozenci, kteří mají jejich žádosti ve stádiu řízení o odvolání. Nevydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území nicméně nepředstavuje absolutní překážku pobytu na území České republiky. Z tohoto důvodu nevydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území lze považovat ze přiměřené.

II.

Argumentace účastníků

7. Žalobkyně namítá nezákonnost rozhodnutí s ohledem na následující:
8. 1) Rozpor s § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců, resp. opomenutí zjištění stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu a porušení podmínek činnosti zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu
2) Při doručování výzvy k odstranění vad odvolání bylo postupováno v rozporu se zákonem, doručovalo-li se žalobkyni prostřednictvím veřejné vyhlášky. Žalobkyni měl být případně ustanoven opatrovník a doručováno jemu.
3) Správní orgány se zabývaly zásahem do soukromého a rodinného života pouze povrchně, bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem, potažmo kritériím z hlediska přiměřenosti, jak požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců.
9. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žalobkyně neuvedla, v čem spatřuje rozpor s uvedenými ustanoveními právních předpisů. V případě odvolání žalobkyně nebyla naplněna podmínka dle § 82 odst. 2 správního řádu a dle žalovaného není důvodné se takovou námitkou zabývat. Bylo přitom na žalobkyni, aby specifikovala námitky odvolání, správní orgány nemohou nikoho nutit k učinění podání, tím spíše jedná-li se o řízení o žádosti, tj. nikoliv o řízení zahájené z moci úřední. Způsob doručení výzvy k doplnění odvolání byl učiněn zákonem konformním způsobem. Žalobkyně byla osobou neznámého pobytu, doručení písemnosti veřejnou vyhláškou tak bylo jediným možným postupem. Ze spisu je zřejmá nemožnost doručení výzvy, neboť dle sdělení poštovního doručovatele je adresát – žalobkyně na dané adrese neznámý. Z toho vyplývá, že opakované doručování na danou adresu by postrádalo smysl, obzvláště za situace, kdy si prvoinstanční rozhodnutí žalobkyně převzala osobně dne 2. 4. 2015 u ministerstva, tj. nikoli na základě doručení na adresu místa údajného pobytu, kde je žalobkyně neznámá, jak je nepravdivě uvedeno v žalobě.
10. Dle žalovaného tak bylo na žalobkyni, aby odvolání doplnila, jak slíbila učinit. Ostatně z podaného blanketního odvolání ze dne 2. 4. 2015 je zřejmé, že si žalobkyně byla vědoma toho, že se jedná o odvolání blanketní, které je třeba odůvodnit. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením, že měl být žalobkyni ustanoven opatrovník, neboť tuto možnost vylučuje § 32 odst. 3 správního řádu. Dle žalovaného rozhodnutí i dostatečným způsobem hodnotí dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně, která prokazatelně nesplnila zákonnou podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

11. Dne 15. 5. 2019 se ve věci konalo jednání před soudem. Žalovaný setrval na své argumentaci z písemných podání.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
13. Podle § 25 odst. 1 správního řádu osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.
14. Podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat.
15. Podle § 32 odst. 3 správního řádu nejde-li o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo, správní orgán opatrovníka podle odstavce 2 písm. d) a e) neustanoví a účastníkům tam uvedeným doručuje veřejnou vyhláškou.
16. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
17. **Ad 1)** Žalobkyně nejprve namítá, že byly zásadním způsobem porušeny povinnosti odvolacího orgánu a jeho rozhodnutí odporuje požadavkům dle § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců, resp. že bylo opomenuto zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a při vydání rozhodnutí byla porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
18. K tomu soud musí konstatovat, že takto formulovaná námitka je příliš obecná. Z uvedeného tak pro danou věc vyplývá, že soud může na danou námitku reagovat také jen v obdobné míře obecnosti. V této souvislosti soud odkazuje na § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., který žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení ve spojení s konkrétními argumenty, ze kterých vyplyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (viz rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, či ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).
19. Žalobkyně nespecifikuje, jaké náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu rozhodnutí neobsahuje. Neuvádí dále, v čem konkrétně shledává porušení § 89 odst. 2 správního řádu. Není však úkolem soudu domýšlet obsah takto obecně uplatněných námitek. Z tohoto důvodu soud obecně konstatuje, že obě rozhodnutí obsahovala náležitosti dle v § 68 odst. 3

správního řádu. K porušení § 89 odstavec 2 správního řádu se soud nemůže vyjádřit vzhledem k tomu, že nebylo specifikováno, v čem konkrétně bylo toto ustanovení porušeno. Týž závěr je nutné učinit ve vztahu k tomu, že neměl být dostatečně zjištěn skutkový stav věci, aniž by ovšem žalobkyně specifikovala, v čem konkrétně spatřuje nedostatečnost, resp. porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů. Údajným porušením § 174a zákona o pobytu cizinců se soud zabýval dále v textu viz Ad 3).

20. Námitka není důvodná.

21. **Ad 2)** Žalobkyně dále namítá, že podá-li účastník řízení neúplné odvolání, je povinností správního orgánu vyzvat jej k odstranění vad podání. U žalobkyně sice výzva byla učiněna, ale ministerstvo v situaci, kdy se mu nepodařilo jedenkrát doručit výzvu, přikročilo k doručení veřejnou vyhláškou. Takový postup považuje za nezákonný s ohledem na znění § 25 správního řádu, neboť u osob, jímž se nedaří doručovat, musí být nemožnost doručování prokazatelná a zároveň musí být taková skutečnost opakovaná. Tím spíše za situace, kdy se podařilo na totožnou adresu doručit prvoinstanční rozhodnutí. O nutnosti doručovat opakovaně svědčí i § 19 odst. 6 správního řádu, dle kterého je-li pro řízení třeba, aby bylo doručení doloženo, musí být zajištěn písemný doklad stvrzující, že písemnost byla doručena nebo že poštovní zásilka obsahující písemnost byla dodána, včetně dne, kdy se tak stalo. Nelze-li doručení prokázat, je nutno doručit opakovaně. Obdobně i stanovisko veřejného ochránce práv, sp. zn. 4614/2007/VOP/PP.
22. Případně se žalobkyně domnívá, že jí dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu měl být ustanoven opatrovník a doručováno jemu. Možnost doručovat veřejnou vyhláškou i těm osobám, kterým se prokazatelně nedaří doručovat, resp. osobám neznámého pobytu sice zakotvuje § 32 odst. 3 správního řádu, přičemž tomu tak je v případě, že se nejedná „o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo“. Žalobkyně však měla prokazatelně postavení takového účastníka řízení. Doručení veřejnou vyhláškou tak bylo v rozporu se zákonem.
23. Ve vztahu k doručování soud shledal, že součástí spisového materiálu je i oznámení žalobkyně o změně bydliště a doklad (potvrzení) o zajištění ubytování od 1. 9. 2013, doručené ministerstvu dne 8. 11. 2013, a to na adrese uvedené v záhlaví tohoto rozsudku. Na tuto adresu proto správní orgány zasílaly písemnosti. Na uvedenou adresu bylo žalobkyni zasláno i prvoinstanční rozhodnutí, nicméně zásilka se vrátila z důvodu, že je adresát z daného místa odstěhován (obdobně se dříve ministerstvu nepodařilo doručit výzvu ze dne 2. 7. 2014 k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, která se vrátila s prohlášením, že je na dané adrese žalobkyně neznámá). Prvoinstanční rozhodnutí si žalobkyně převzala osobně dne 2. 4. 2015. Z právě uvedeného vyplývá, že tvrzení žalobkyně, že se ministerstvu podařilo doručit na její adresu prvoinstanční rozhodnutí, je v rozporu s obsahem spisu. V průběhu řízení před ministerstvem žalobkyně žádnou jinou změnu adresy místa pobytu již nenahlásila, a to dokonce ani při osobním podání blanketního odvolání dne 2. 4. 2015, a žalobkyně tuto adresu uvádí i ve své žalobě.
24. Z výše citované úpravy ve správním řádu je zřejmé, že mimo běžný způsob doručování písemností prostřednictvím doručovatele je možné též doručování veřejnou vyhláškou (§ 25 správního řádu). Vztaženo na nyní posuzovanou věc by vzhledem k obsahu a smyslu poznámky poštovní doručovatelky při doručování výzvy bylo zcela v rozporu se zásadami

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

logického uvažování činit další pokusy o doručování písemnosti žalobkyni na adresu, z níž se odstěhovala, když se jí na uvedené adrese navíc nepodařilo dříve doručit ani výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí (adresát neznámý) a prvoinstanční rozhodnutí (adresát odstěhován). Žalobkyni již tedy na uvedenou adresu nebylo třeba doručovat opakovaně. Žalobkyně současně ministerstvo neinformovala o nějakém novém místě hlášeného pobytu na území (viz povinnost cizince hlásit ministerstvu změnu místa pobytu dle § 98 zákona o pobytu cizinců).

25. Jednalo se tak o situaci, kdy správní orgán doručoval rozhodnutí osobě neznámého pobytu, jelikož při pokusu o doručení výzvy na hlášenou adresu se mu zásilka vrátila s informací, že je žalobkyně odstěhována a současně mu adresa nového místa jejího pobytu nebyla známa. Z uvedeného plyne, že ministerstvo důvodně přistoupilo k doručování písemnosti žalobkyni prostřednictvím veřejné vyhlášky. K totožnému závěru v situaci odstěhování účastníka řízení ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 8. 2017, č.j. 3 Azs 25/2017-33. Lze tedy uzavřít, že u žalobkyně nebylo na místě doručovat výzvu opakovaně a argumentace žalobkyně neobstojí. Ani odkaz na stanovisko veřejného ochránce práv není přílehavý, neboť v jím uvedené věci nešlo o osobu neznámého pobytu, resp. nebylo zjištěno, jakým způsobem byla osobě doručena zásilka (meritorní rozhodnutí o zastavení řízení).
26. Pokud jde o ustanovení opatrovníka, úprava ve správním řádu odlišuje situace, kdy má být účastníkovi řízení uložena povinnost nebo odňato právo, je nutno postupovat podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, dle kterého správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Naopak podle odstavce 3 téhož ustanovení platí, že nejde-li o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo, správní orgán opatrovníka neustanoví a účastníku doručuje veřejnou vyhláškou podle § 25 správního řádu.
27. Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku ze dne 10. 8. 2017, č.j. 3 Azs 25/2017-33, konstatoval, že § 25 odst. 1 správního řádu je nutno vykládat v souvislosti s § 32 odst. 3 tohoto zákona. Ten stanoví, že účastníkům, kterým nemá být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo, neustanovuje správní orgán v konkrétních případech vymezených v § 32 odst. 2 opatrovníka, ale doručuje veřejnou vyhláškou (v případech uvedených v § 32 odst. 2 je jinak správní orgán povinen ustanovit opatrovníka a doručovat toliko jemu – srov. § 34 odst. 2 správního řádu). Jinými slovy doručování osobě neznámého pobytu, resp. osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, prostřednictvím veřejné vyhlášky není možné v řízení, v němž má být této osobě uložena povinnost nebo odňato právo.
28. Řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nelze považovat za řízení o uložení povinnosti již s ohledem na to, že je zahajováno na žádost a jeho výsledkem je vydání, případně nevydání povolení k dlouhodobému pobytu. V rozsudku ze dne 10. 8. 2017, č.j. 3 Azs 25/2017-33, Nejvyšší správní soud k situaci odnětí práva shledal, že: „[L]ze sice připustit, že zamítnutí žádosti cizince o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, který na území České republiky doposud pobýval na základě dříve vydaného povolení, se v rámci jeho právní sféry projeví i tím způsobem, že po právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti již nebude disponovat žádným pobytovým oprávněním, tato skutečnost nicméně neznamená, že by cizinec právo pobytu pozbyl přímo v důsledku tohoto rozhodnutí (nebo jinak řečeno, že by mu právo pobytu bylo v důsledku tohoto rozhodnutí o zamítnutí jeho nové žádosti odňato)... [ř]ízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jehož výsledkem může být toliko přiznání nebo nepřiznání práva, nikoliv jeho odnětí. Vztaheno na nyní posuzovanou věc zamítnutí žádosti žalobkyně proto představuje toliko nepřiznání práva, nikoli jeho odnětí ve smyslu § 32 odst. 3 správního řádu. Ministerstvo proto nebylo povinno ustanovit žalobkyni opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu.

29. Městský soud tedy konstatuje, že nebyl dán důvod postupovat dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, tj. ustanovit opatrovníka, naopak byly naplněny podmínky dle správního řádu pro doručování formou veřejné vyhlášky. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný i přes blanketní odvolání přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí a posuzoval jeho soulad s právními předpisy, resp. všechny rozhodné skutečnosti, které musely být naplněny, aby žádosti o dlouhodobý pobyt mohlo být vyhověno (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 11 A 130/2011-78).
30. Námitku žalobkyně soud neshledal důvodnou.
31. **Ad 3)** Žalobkyně konečně namítá, že správní orgány naprosto ignorovaly zásadu přiměřenosti, nezabývaly se totiž zásahem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, resp. se jím zabývaly pouze povrchně bez náležitého odůvodnění a přihlédnutí ke konkrétním okolnostem, tj. nikoli jak vyžaduje § 174a zákona o pobytu cizinců.
32. Z výše citovaného § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i relevantní judikatury vyplývá, že při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života patří dle okolností mezi relevantní kritéria zejména délka pobytu cizince, jeho rodinná situace, počet nezletilých dětí a jejich věk, rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat na území na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na stát pobytu (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti a podobně), pobytová historie osob (včetně porušení pravidel v minulosti) a rovněž i věk a zdravotní stav cizince (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, a ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 - 75, ale i Evropského soudu pro lidská práva například ve věcech *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99).
33. Vztaheno na nyní posuzovanou věc soud neshledal, že by správní orgány nezjistily a neopíraly se o dostatečná skutková zjištění, případně jejich závěry s nimi byly v rozporu, resp. že by správní orgány ignorovaly zásadu přiměřenosti, potažmo rozhodovaly bez ohledu na konkrétní okolnosti. Žalobkyně sama žádné konkrétní okolnosti neuvedla. Správní orgány tak na základě vlastních zjištění konstatovaly, že žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2009 za účelem společného soužití rodiny - s otcem, kterému zde bylo v roce 2007 vydáno povolení k trvalému pobytu. Společně s žalobkyní požádali o totožné pobytové oprávnění i její matka a dva sourozenci. Správním orgánům však bylo z jejich činnosti známo, že nikdo z nich i přes poskytnutou dostatečně dlouhou dobu nepředložil doklady prokazující požadovaný úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení, a jejich žádosti byly zamítnuty, resp. proti zamítnutí již byla podána odvolání. Žalobkyně ani další rodinní příslušníci tudíž nebyli schopni doložit, že příjem rodiny

splňuje minimální zákonné podmínky. Jinými slovy rodina není schopna finančně zabezpečit své základní potřeby, včetně potřeb žalobkyně. Sourozenci žalobkyně jsou navíc zletilí. Nebyly zjištěny ani žádné majetkové vazby na území.

34. Z uvedených důvodů proto dle správních orgánů nezbylo než konstatovat, že je opodstatněný předpoklad zamítnutí žádosti, a že o žalobkyni bude postaráno na území jejího domovského státu, tj. vydáním rozhodnutí nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života. V této souvislosti ministerstvo odkázalo i na Úmluvu o právech dítěte a uvedlo, že rodiče nesou za dítě finanční odpovědnost a v rámci svých možností a schopností nesou i základní odpovědnost za zabezpečení životních podmínek nezbytných pro rozvoj dítěte. Pokud rodiče žalobkyně nezajistili finančně pobyt žalobkyně na území, nemají zde vybudované majetkové vztahy, nemohou zde proto pobývat na základě povoleného dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. Žalovaný rovněž doplnil, že zamítnutí žádosti nevylučuje možnost pobytu žalobkyně na území na základě jiného pobytového oprávnění, tj. zamítnutí nepředstavuje absolutní překážku.
35. Městský soud na základě výše uvedeného konstatuje, že ze strany správních orgánů nebyla ignorována zásada přiměřenosti. Dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života se správní orgány s ohledem na okolnosti případu žalobkyně náležitě zabývaly i ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Blíže nespecifikovaná argumentace žalobkyně o nedostatečnosti a nesprávnosti posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života, resp. nedostatečného odůvodnění s ohledem na okolnosti případu proto neobstojí. Soud vzal také v potaz, že v době vydání napadeného rozhodnutí byla žalobkyně již zletilá, což podstatně snižuje závažnost dopadu do jejích práv. Námitka není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
37. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. května 2019

JUDr. Karla Č h á b e r o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.